

Comentariul poeziei Floare albastra scrisa de Mihai Eminescu - a doua parte

Fiinta "de o suava impudoare" (G. Calinescu), femeia e, frumoasa", "nebuna", "dulce", o reprezentare a feminitatii si "vitalitatii instinctuale", a "naturii vii" in contrast cu "apatia intelectuala" a barbatului, cu "macrocosmosul inert" la care viseaza el. Chemarea, implicit iubirea, sunt o solutie, sunt alternativa iubirii la durerea lui de a fi.

Intregii serii de antinomii, de elemente duale nu-i corespunde, insa, si un dialog. Monologal, discursul se constituie in alternanta cu chemarile fetei, reproduse ca ipostaze ale trecutului acum departat. O "poveste" adusa din tinerețe, ca un ecou al altor vremuri, distantate si regretate. De aici nota meditativa de la final.

Oscilatia intre planul cunoasterii si planul erotic e, in cele din urma, oscilatia intre moarte si viata. Germenul Luceafarului pare sa se afle aici. Dar ultima strofa sintetizeaza si o idee pe care o putem considera esentiala si generativa. Aceea a varstelor si complexului lor sufletesc. Constatarea de la final a celui "parasit" e expresia unei intelepciuni tarzii. Tineretea risipita in visuri desarte, inconstienta de ea insasi, pretuieste prea putin darurile simple, autentice si, odata pierduta, sansa fericirii devine apoi tristete.

Analiza expresiei si a versificatiei e aici tot atat de dificila ca si aceea a celor mai "spontane" texte al clasicilor, caci prosopetimea, naturalitatea limbajului, lexicul de tip popular, fonetismele populare, viitorul de acelasi tip, precum si concretetea termenilor ce definesc spatiul sunt greu de definit si caracterizat. Adaptat, ritmul e tot popular, trohaic, tanguitor, versurile cad scurt, la 7-8 silabe, rima e imbratisata. La aceasta muzicalitate, asonantele (chiar in rima), aliteratia in partea mediana a strofelor reprezinta, de asemenea, modalitati ale expresiei - ce premerge, cum s-a observat, simbolismului - alaturi de mijloacele consacrate la rangul intai (simbolul, sugestia, ambiguitatea).